

подпише Акерманския договоръ. Като съобщилъ това на братството, всички се зарадвали, като мислѣли, че часътъ на освобождението приближава. Събранията зачестили, за да обмислятъ, какво поведение да държи народътъ. Решено било да не се взима явно участие, ала да се готвятъ тайно за всѣки случай. Братството засилило дейността си: разпратило довѣрени хора до разнитѣ клонове отъ братството за връзка; завързало тайна преписка съ тѣхъ, а особено съ Цариградъ и Букурещъ, за да бжде своевременно въ течение на политиката. Братствениятъ членъ Иванчо Куртевъ, който билъ достазчикъ на храна при великия везиръ, чрезъ особенъ бързоходецъ ги осведомявалъ за решенията на дивана (правителството). Приготвяли се припаси, храна, оржжия. Познаващитѣ балканскитѣ пжтеки и скривалища се заклели да подържатъ връзка съ войскитѣ, нѣкои да излѣзатъ като хайдутѣ. Това продължило още по-ревностно следъ като войната била обявена въ 1828 г. Когато рускитѣ войски напредвали въ България братството влѣзло въ връзка съ тѣхъ и съ самия главенъ щабъ на Дибичъ. Съставили се волентирски чети, които принесли голѣми услуги на рускитѣ войски, като при настѣпленieto имъ и при превземането на Сливенъ, въ 1829 г. така и следъ това, пазятъ тила имъ и реда въ града и околността.

Презъ време на войната, още въ началото, турцитѣ, чиито пълчища преминавали презъ Сливенъ за къмъ Дунава обирали, измчвали и поругавали народа. Безъ да узнаятъ тайната на братството, тѣ подозирали българитѣ въ заговоръ съ московцитѣ и ги преследвали. Мнозина първенци граждани си изпатили. Х. Йорданъ билъ дирень подъ дърво и камъкъ, но той успѣлъ да се укрие въ Пловдивъ, гдето станалъ директоръ на училищата и се завърналъ въ Сливенъ следъ една година, когато руситѣ вече превзели града и се настанили тамъ (августъ 1829 г.).

Наскоро билъ сключенъ и Одринскиятъ мирень договоръ, на 2 септемврий 1829 г., споредъ който всички завзети отъ руситѣ земи оставали пакъ подъ неограничената властъ на султана. Народътъ отчаянъ се чудѣлъ какво да прави. Той не можелъ да се примири съ мисълта да посрещне отново още по-озлобенитѣ победени турци, на които презъ войната си отмъщавалъ, по тѣхенъ примѣръ. Трѣбвало да предпочете предъ по-голѣмото зло по-малкото: да напустне родното огнище, имотитѣ си и да се изсели съ рускитѣ войски въ неизвестни страни. Х. Йорданъ ясно виждалъ голѣмата загуба отъ това за народа и за народното дѣло, но нѣмало що да се прави: